

[Ib Christensen]

stændige muligheder for at fastlægge skatte- og fordelingspolitikken. Jeg minder om, at det fra regeringspartiets side var en forudsætning for at medvirke til medlemskabet i sin tid, at vi skulle have fuld handlefrihed på det område.

Til gengæld sker der det – det vedrører noget, der helt oplagt er omfattet af det traktatmæssige samarbejde, hvorefter man ikke skulle have toldskranker inden for landbrugssamhandelen inden for De europæiske Fællesskaber – at toldskrankerne i realiteten er genopstået i kraft af de monetære udligningsbeløb, som skader dansk landbrugs interesser i højeste grad. Man kombinerede modstanden mod det 6. momsdirektiv med en afvikling af de monetære udligningsbeløb. Tidligere ordførere har nævnt, hvad der er kommet ud af det: ingen verdens ting.

Om det udenrigspolitiske samarbejde hed det i sin tid, at man skulle stræbe imod et Europa, der talte med én stemme. Det hed det i Davignon-rapporten. Da vi fremførte dette, blev det afvist med harme, det havde sandelig ikke noget med virkeligheden at gøre, og det kunne Danmark altid gå imod, hvis det skulle være sådan, at Europa skulle tale med én stemme. Det var en handelstraktat, og det var en toldunion og et økonomisk samarbejde, men der var ikke tale om disse perspektiver, som Davignon-rapporten opridsede. Men nu erkender udenrigsministeren jo selv – og synes, det er ganske fremragende – at man stræber imod, og rent faktisk i mange henseender gør det, at tale med én stemme. Jeg skal henvise til det citat, som tidligere er bragt. I denne rapport fra udenrigsministrene, godkendt af Det europæiske Råd, siger man, at det er ønsket hos Det europæiske Råd i Haag, at man gradvis når til, at der stræbes efter en fælles udenrigspolitik, som vil blive til en af Den europæiske Unions bestanddele. Det er godkendt også af den danske regering. Altså en fælles udenrigspolitik i retning af, at de udenrigspolitiske afgørelser skal træffes på Fællesskabsplan. Det må jo være meningen med det.

Man går allerede vidt i denne retning. Hvis man ser i samme rapport på side 8, så vil man dér se følgende – jeg tillader mig at citere:

»Ministrene har gjort sig det til vane, når de øjeblikkelige forhold kræver det, at ordne problemerne i forbindelse med det politiske

samarbejde på Rådssamlingerne. Denne udviskning af den traditionelle sondring mellem Rådssamlinger og ministermøder med henblik på det politiske samarbejde – under iagttagelse af de gældende fremgangsmåder – medvirker til en større effektivitet i beslutningsprocessen. I samme forbindelse kan man bemærke en let stigning i anvendelsen af flertalsafgørelser i Rådet.«

Hvis man sammenholder dette med, hvad udenrigsministeren skriver i sin redegørelse, så tror man jo knap, at der er tale om den samme sag, for hvad siger udenrigsministeren i sin redegørelse på side 3? Ja, han understreger den stærke udvikling i det udenrigspolitiske samarbejde mellem de ni, og så siger han:

»Dette samarbejde finder som bekendt sted uden for Romtraktatens rammer og er af nyere dato.«

Altså en total fortællelse af denne fremragende udviskning af det oprindelige Fællesskabssamarbejde og det, man har udvidet til, nemlig en egentlig fælles udenrigspolitik.

Ikke desto mindre siger ministeren, at man vil fastholde denne adskillelse, som altså ikke er nogen adskillelse, og som ministeren på sin regerings vegne tidligere er gået med til ikke længere skal findes, men skal udviskes.

Hvis vi så går over til den økonomiske politik, ja, så tror man også knap sine egne øjne, for hvad skriver ministeren på side 6 i sin ejendommelige redegørelse? Ja, han skriver om valutaslangesamarbejdet:

»Det er klart, at denne kursstabilitet har haft en gavnlig virkning på beskæftigelsen.«

Hvad er denne kursstabilitet? Det er dette, at Danmark gennem det valutariske samarbejde i valutaslangen er blevet bundet til den stærke D-mark, hvorved der reelt er sket en betydelig opskrivning af den danske krone med det resultat, at vores eksport af varer og tjenesteydelser er blevet fordyret. Og hvad har det betydet for beskæftigelsen? Ja, det kan kun have virket i negativ retning. Altså det modsatte af det, ministeren og regeringen hævder.

Tidligere ordførere har været inde på, at man har vedtaget fælles retningslinjer om den økonomiske politik, som jo går ud på, at man prioriterer hensyn til inflationsbekæmpelsen højere end bekæmpelsen af arbejdsløsheden. Medvirkende hertil er selvfølgelig også den gældsætning, Danmark har foreta-